GENERALINIO ADVOKATO DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER IŠVADA, pateikta 2005 m. liepos 14 d. [1]

1. Šiuo apeliaciniu skundu skundžiamas 2004 m. sausio 28 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimas [2], kuriuo buvo patvirtintas Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (toliau – VRDT) antrosios apeliacinės tarybos sprendimas atsisakyti įregistruoti aštuonias erdvines pastatomųjų gėrimų maišelių formas, kurios identifikuoja vaisių sultis.

I — Reglamentas dėl Bendrijos prekių ženklo

2. Šiuo apeliaciniu skundu vėl keliamas klausimas dėl erdvinių žymenų skiriamųjų požymių, taigi ir reglamento dėl Bendrijos prekių ženklo [3] 7 straipsnio 1 dalies b punkto aiškinimo klausimas. Dauguma apeliaciniame skunde nurodytų pagrindų yra susiję su klausimais, kurie jau buvo išsamiai išanalizuoti Bendrijų teismų praktikoje, išskyrus klausimą dėl erdvinio ir objektyvaus konteksto apribojimo tikrinant, ar erdvinė nuoroda gali atlikti esminę tokios rūšies pramoninės nuosavybės funkciją.

3. Reglamente Nr. 40/94 yra nuostatų, kurias būtina taikyti norint išspręsti ginčą.

4. 4 straipsnyje nustatyta, kad Bendrijos prekių ženklą gali sudaryti „bet kokie žymenys, kuriuos galima pavaizduoti grafiškai, būtent: žodžiai, tarp jų asmenų pavardės, dizainas, raidės, skaitmenys, išorinis prekių arba jų įpakavimo vaizdas, jeigu jie leidžia atskirti vienos įmonės prekes ar paslaugas nuo kitų įmonių prekių ar paslaugų“.

1 — Originalo kalba: ispanų.

2 — Sprendimas *Deutsche SiSi-Werke prieš VRDT* (T-146/02–T-153/02, Rink. p. II-447).

3 — 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1), su pakeitimais, padarytais 1994 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 3288/94, skirtu Urugvajaus raunde pasiektiems susitarimams įgyvendinti (OL L 349, p. 83).

5. 7 straipsnio „Absoliutūs atmetimo pagrindai“ 1 dalyje įtvirtinta, kad neregistruojami:

„a) 4 straipsnio reikalavimų neatitinkantys žymenys;

b) neturintys jokio skiriamojo požymio prekių ženklai;

c) prekių ženklai, sudaryti tiktai iš žymenų arba nuorodų, kurie prekyboje gali būti naudojami žymėti rūšiai, kokybei, kiekiui, paskirčiai, vertei, geografinei kilmei arba prekių pagaminimo ar paslaugų suteikimo laikui, ar kitoms prekių ar paslaugų savybėms;

<...>

e) žymenys, kurie yra vien:

i) forma, kurią lemia pačių prekių rūšis;

arba

ii) prekių forma, būtina techniniam rezultatui gauti;

arba

iii) forma, suteikianti prekėms esminę vertę;

<...>“

6. Šio straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad 1 dalies b, c ir d punktų nuostatos netaikomos, „jeigu dėl prekių ženklo naudojimo jis yra tapęs atskiriamu nuo tų prekių ar paslaugų, kurioms prašoma registracijos“.

II — Apeliacinio skundo aplinkybės

A — *Pagrindinės bylos aplinkybės*

7. 1997 m. liepos 8 d. *Deutsche SiSi-Werke GMBH & Co. Betriebs KG* (toliau – *SiSi-Werke*) pateikė VRDT aštuonias Bendrijos prekių ženklo paraiškas prekėms, kurios priskiriamos peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 1, 3, 5, 6, 16, 20, 29, 30, 32, 33, 39 ir 40 klasėms.

8. Paraiškos pateiktos dėl įvairių formų pastatomųjų gėrimų maišelių, kurie yra išgaubtos formos, išplatėjusiu dugnu ir iš priekio panašūs į ištemptą trikampį arba ovalą, kai kuriais atvejais – su įgaubimais šone.

9. 1999 m. rugsėjo 24 d. ir 27 d. Sprendimais ekspertas atmetė aštuonias paraiškas remdamasis Reglamento Nr. 40/94 38 straipsniu dėl skiriamojo požymio nebuvimo.

10. 1999 m. lapkričio 11 d. *SiSi-Werke*, remdamasi minėto reglamento 54 straipsniu, pateikė apeliacijas dėl šių sprendimų, apribodama savo paraišką tik 32 ir 33 klasėms. 2002 m. vasario 28 d. Sprendimais Antroji apeliacinė taryba atmetė šias apeliacijas teigdama, kad vartotojai prašomuose žymenyse matytų ne komercinės kilmės nuorodą, o tik pakuotės dizainą. Ji pridūrė, kad siekiant apsaugoti konkurentų, pakuočių gamintojų ir gėrimų gamintojų interesus tokios rūšies pakuotė negali būti monopolizuojama.

11. Pasibaigus administracinėms procedūroms ir prieš pareikšdamat ieškinį teisme apeliantė 2002 m. gegužės 6 d. laišku apribojo savo paraišką, nurodydama tik tokias prekes, priskiriamas 32 klasei: „vaisių gėrimai ir vaisių sultys“.

B — *Skundžiamas sprendimas*

12. Ieškiniai dėl minėtų 2002 m. vasario 28 d. Sprendimų panaikinimo buvo sujungti, o vėliau, 2004 m. sausio 28 d., Pirmosios instancijos teismas juos atmetė dabar skundžiamu sprendimu.

13. Savo sprendime Pirmosios instancijos teismas nustato ginčo objektą, atsižvelgdamas į 2002 m. gegužės 6 d. atsisakymą (11 ir 12 punktai), ir atlikdamas teisinę analizę apsiriboja Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktu, nenagrinėdamas c punkto, kuriuo taip pat buvo remiamasi ieškiniuose (13–15 punktai).

14. Remdamasis savo paties sprendimais, 2002 m. liepos 2 d. priimtu byloje *SAT.1 prieš VRDT (SAT.2)*[4] ir 2003 m. kovo 5 d. priimtu byloje *Unilever prieš VRDT (kiaušinio formos tabletė)*[5], Pirmosios instancijos teismas 31 punkte pažymi, kad 7 straipsnio 1 dalies b punktas yra taikytinas žymenims, kurie asmenų, kuriems jie yra skirti, požiūriu yra bendrai naudojami siūlant prekes ar paslaugas, kurias jais ketinama žymėti.

15. 33 punkte priminęs, kad prekių ženklo skiriamasis požymis gali būti vertinamas tik atsižvelgiant, pirma, į prekes ar paslaugas, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą, ir, antra, į tai, kaip jas suvokia asmenys, kuriems jos yra skirtos, 36 punkte Pirmosios instancijos teismas pažymi, kad, pirma, tai yra vaisių sultys, ir, antra, tai yra galutiniai vartotojai.

16. Toliau Pirmosios instancijos teismas pažymi visuomenės suvokimo ypatumus erdvinio žymens, kurį sudaro pačios prekės vaizdas, atveju ir, atsižvelgdamas į tai, kad skysčio pakuotė yra būtina norint juo prekiauti, nurodo, kad paprastas vartotojas visų pirma jai priskirs paprasčiausią įpakavimo funkciją. Pakuotė gali būti įregistruota kaip prekių ženklas tik tuomet, kai ji tiesiogiai gali būti suvokiama kaip jos komercinės kilmės nuoroda (37 ir 38 punktai).

17. Remdamasis šiais pirmiau sprendime išdėstytais kriterijais, Pirmosios instancijos teismas mano, kad VRDT atliktas patikrinimas keliose Interneto tinklavietėse įrodo, kad aptariami maišeliai visame pasaulyje yra skirti gėrimams, visų pirma – vaisių sultims, pakuoti, ir kad Bendrijoje jie naudojami skystiems maisto produktams. Taigi maišeliai paprastai yra skirti šios rūšies prekėms ir, jei jie neturi pakankamai neįprastų požymių, vartotojai neįžvelgia juose konkrečios kilmės nuorodos (40–42 punktai).

18. 44–52 punktuose Pirmosios instancijos teismas analizuoja *SiSi-Werke* prašomas įregistruoti erdvines formas atsižvelgdamas į įprastą pastatomojo maišelio vaizdą ir pažymi, kad jos yra tik paprasti tokio vaizdo variantai ir kad dėl savo ypatumų bendras pastatomojo maišelio vaizdas neįgyja ryškaus skirtumo, lyginant jį su įprastiniu panašios pakuotės vaizdu; be to, paprastas vartotojas negali atsiminti įvairių dizaino elementų, galinčių atskirti galutinį produktą, sąryšio.

19. Pirmosios instancijos teismas atmeta apeliantės prašymą remdamasis antruoju argumentu dėl monopolizacijos pavojaus, kurį sukeltų nagrinėjamų erdvinių formų įregistravimas, net jeigu interesas, kurį gali turėti paraišką dėl prekių ženklo pateikusio asmens konkurentai, laisvai pasirinkti savo prekių formą pats savaime nėra nei atsisakymą įregistruoti tokį prekių ženklą pateisinantis motyvas, nei pakankamas šio žymens

4 — Sprendimas T-323/00, Rink. p. II-2839.

5 — Sprendimas T-194/01, Rink. p. II-383.

skiriamojo požymio vertinimo kriterijus (32 punktas). Todėl Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, kad VRDT apeliacinė taryba visiškai teisingai nurodė šį pavojų, ir patvirtina, kad maišeliai neturi skiriamojo požymio (54 punktas).

III — Procesas Pirmosios instancijos teisme

20. *SiSi-Werke* ieškinys buvo užregistruotas Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje 2004 m. balandžio 8 d.; 2004 m. birželio 28 d. VRDT pateikė savo atsakymą į ieškinį, o 2004 m. spalio 22 d. buvo pateiktas dublikas, po kurio nebuvo pateiktas įprastinis triplikas.

21. Teismo posėdis, kuriame dalyvavo abiejų šalių atstovai, įvyko 2004 m. birželio 16 dieną.

IV — Apeliacinio skundo pagrindų analizė

22. Savo nepakankamai struktūrizuotame dokumente apeliantė nurodo tris pagrindus, susijusius su Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto išaiškinimu. Iš pradžių išvardijusi nesutikimo motyvus, ji be tvarkos pateikia argumentus, nepatikslindama, su kuriuo motyvu jie susiję, o tai verčia Teisingumo Teismą imtis sudėtingų veiksmų, kad būtų išsiaiškinta tikroji apeliacinio skundo prasmė.

A — *Žymenų skiriamojo požymio įvertinimo pagrindas (pirmojo pagrindo pirmoji dalis)*

23. *SiSi-Werke* teigia, kad Pirmosios instancijos teismas, apibrėždamas minėtų prekių, t. y. pakuočių, sektorių, kuris turi būti išnagrinėtas siekiant įvertinti prekių ženklų skiriamąjį požymį, klaidingai pasirinko pakuotės formas, kurios pasaulinėje rinkoje skirtos skystiems maisto produktams apskritai. Jos teigimu, erdvinė sritis turėtų apsiriboti Bendrijos teritorija, o materialinė sritis – vaisių gėrimų ir sulčių pakuotėmis.

24. Iš tiesų apeliantė nori sužinoti, ar, vertinant šios rūšies žymenų skiriamąjį požymį, reikia atsižvelgti tik į tų pakuočių, kurios būdingos nurodytoms prekėms, vaizdą, ar į panašių prekių vaizdą. Pastarasis variantas yra tinkamesnis.

25. Prekės forma ar jos apipavidalinimas gali sudaryti prekių ženklą, jei, kaip nustatyta Reglamento Nr. 40/94 4 straipsnyje, juos galima pavaizduoti grafiškai ir jie patenkina šioje teisės normoje įtvirtintą atskyrimo reikalavimą [6].

26. Jeigu šis atskyrimo reikalavimas netenkinamas, prekių ženklas neregistruojamas arba jau įregistruoto prekių ženklo registracijos galiojimas panaikinimas taikant šio reglamento 7 straipsnio 1 dalies b punktą, 38 straipsnio 1 dalį ir 51 straipsnio 1 dalies a punktą.

27. Taigi „skiriamasis požymis" yra neapibrėžta teisinė sąvoka, kuri yra susijusi su esmine šios ypatingos savybės funkcija – garantuoti vartotojui ar galutiniam naudotojui prekės ar paslaugos kilmės tapatybę taip, kad jis galėtų neklysdamas atskirti šią prekę ar paslaugą nuo kitos kilmės prekių ir paslaugų. Vadinasi, ši sąvoka reiškia, kad prekių ženklas turi būti pritaikytas atlikti šią funkciją nurodydamas prekių, kurias jis žymi, vienareikšmę komercinę kilmę [7].

28. Norint konkretinti šią neapibrėžtą sąvoką, konkrečiu atveju reikia išanalizuoti du vienas kitą papildančius kriterijus. Reikia atsižvelgti, pirma, į prekes ar paslaugas, kurias ketinama žymėti šiuo ženklu, ir, antra, į tai, kaip jas suvokia asmenys, kuriems jos skirtos, remiantis paprasto, pakankamai informuoto ir protingai pastabaus bei nuovokaus vartotojo taisykle [8].

29. Šie vertinimo kriterijai nesikeičia [9], tačiau neabejotina, kad nuorodos pobūdis daro lemiamą poveikį jų įvertinimui. Akivaizdu, kad tai, kaip intensyviai ir kiek informacijos žmogus priima, priklauso nuo jos pobūdžio ir jutimo organų, kuriais ji priimama [10]. Kalbant apie regėjimą, dvimatė figūra matoma kitaip nei erdvinė.

30. Šis skirtumas dar didesnis, kai erdvinis pavaizdavimas yra prekės ar jos pakuotės

6 — Žr. 2002 m. birželio 18 d. Sprendimą *Philips* (C-299/99, Rink. p. I-5475, 73 punktas); 2003 m. balandžio 8 d. Sprendimą *Linde ir kt.* (C-53/01–C-55/01, Rink. p. I-3161, 38 punktas) ir 2004 m. vasario 12 d. Sprendimą *Henkel* (C-218/01, Rink. p. I-1725, 29 punktas), kuriuose Teisingumo Teismas aiškina 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmąją Tarybos Direktyvą 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1).

7 — Panašūs terminai vartojami minėtų sprendimo *Henkel* 30 punkte ir sprendimo *Linde ir kt.* 40 punkte. Taip pat žr. 2004 m. rugsėjo 23 d. Sprendimą *Procter & Gamble prieš VRDT* (C-107/03 P, nepaskelbta Rinkinyje, 28 punktas).

8 — Minėtų sprendimo *Linde ir kt.* 41 punktas ir sprendimo *Procter & Gamble prieš VRDT* 29 punktas. Tuo pačiu klausimu žr. 2004 m. spalio 7 d. Sprendimą *Mag Instrument prieš VRDT* (C-136/02 P, Rink. p. I-9165, 19 punktas).

9 — Tai išplaukia iš daugelį kartų minėtų sprendimo *Philips* 48 punkto ir sprendimo *Linde ir kt.* 42 punkto.

10 — Išvada, perskaityta byloje, kurioje 2002 m. gruodžio 12 d. buvo priimtas sprendimas *Sieckmann* (C-273/00, Rink. p. I-11737), man suteikė progą išanalizuoti sugebėjimą suvokti įvairius fizinius pojūčius (22 ir kt. punktai).

formos [11], nes nustatyti formos, neturinčios jokių grafinių ar žodinių elementų, skiriamąjį požymį yra sunkiau, nes paprasti vartotojai nėra įpratę preziumuoti prekių kilmę remdamiesi jų išvaizda [12].

31. Šiomis aplinkybėmis *SiSi-Werke* priekaištas būtų tinkamas, jei jis nebūtų paremtas vien labai paprasta Teisingumo Teismo praktikos analize. Žinoma, jei reikia išnagrinėti paraiškoje įregistruoti nurodytas prekes ir paslaugas, turi būti nagrinėjamos ne vien tik tos, kurios susijusios su konkrečiu atveju, bet ir tos, kurios priskiriamos tokiai pat klasei, rūšiai ar tipui, tai yra tos prekės ir paslaugos, kurios gali konkuruoti jas renkantis, nes jos yra platinamos panašiais kanalais ir yra skirtos tiems patiems vartotojams.

32. 2001 m. sausio 18 d. išvadoje byloje *Merz & Krell* [13], susijusioje su prekių ženklo suteikiamų nuosavybės teisių instrumentiniu pobūdžiu, pasiūliau, kad, vertinant prekių ženklo skiriamąjį požymį, būtų atsižvelgiama į „paprasto nagrinėjamos rūšies prekės ar paslaugos vartotojo suvokimą apie prekių ženklus“ (44 ir 43 punktai). Be to, 2002 m. liepos 2 d. išvadoje byloje *Ansul* [14] pažymėjau, jog ši ypatinga nuosavybė reikalauja žymens ir prekės, kurią jis žymi, ryšio kad suvokimo, kurį apie žymenį turi klientai, bei prekės atskyrimo žymens dėka prekių ženklo savininkas galėtų įsitvirtinti rinkoje (64 punktas). Iš to darytina išvada, kad norint sužinoti, ar prekių ženklas turi skiriamąjį požymį ir todėl įgyvendina savo pagrindinį tikslą, būtina atsižvelgti į sektoriaus struktūrą ir prekybos kanalus. Minėtoje išvadoje byloje *Ansul* pateikiau pavyzdį, kad konservuotų maisto produktų prekių ženklo naudojimas neturi nieko bendra su informacinių sistemų elektroninių sudedamųjų dalių prekių ženklo naudojimu.

33. Taigi siekiant patikrinti, ar pagaminimo vietos nuoroda gali padėti atskirti prekių ženklus, reikia aptarti prekių grupę, su kuria susiduria asmuo, kuriam prekės skirtos, pasirinkimo momentu. Šiomis aplinkybėmis logiška manyti, kad vaisių gėrimų ir sulčių pakuotės formos atveju vertinimas apsiriboja skystais maisto produktais, kurie, būdami skirti to paties tipo vartotojui ir platinami

11 — 2003 m. sausio 14 d. perskaitytoje išvadoje byloje *Henkel* paaiškinau, kad skysčių, dujų ir kai kurių granuliuotų ar labai trapių medžiagų, kurios neturi apibrėžtos formos ir išvaizdos, atveju pakuotė yra vienintelė vartotojo suvokiama forma, kurią galima pavaizduoti grafiškai (12 punktas). Šiame sprendime Teisingumo Teismas pritarė šiam požiūriui ir pažymėjo, kad tokiais atvejais pasirinkta pakuotė suteikia prekei savo formą ir todėl turi būti identifikuojama kartu su ja (33 punktas).

12 — Minėtų sprendimo *Procter & Gamble prieš VRDT* 50 punktas ir sprendimo *Mag Instrument prieš VRDT* 30 punktas. Tačiau, kaip pažymėjau 2002 m. spalio 24 d. perskaitytoje išvadoje byloje *Linde ir kt.*, tai nereiškia, kad erdvinių prekių ženklų skiriamasis požymis turi būti vertinamas griežčiau nei bet kurios kitos rūšies žymens skiriamasis požymis (sprendimo 46 punkte yra pateikiama panaši formuluotė).

13 — 2001 m. spalio 4 d. Sprendimas (C-517/99, Rink. p. I-6959).

14 — 2003 m. kovo 11 d. Sprendimas (C-40/01, Rink. p. I-2439).

tokiais pat platinimo kanalais, yra tinkami vertinant prekių ženklo savybę atskirti prekę. Supaprastintas *SiSi-Werke* teiginys lemia absurdišką rezultatą dėl to, kad apsiribojus pažymėtų prekių analize nebūtų galima sužinoti, ar prekių ženklas tinkamai atlieka savo funkciją – identifikuoti prekes pagal jų komercinę kilmę.

36. Apibendrinant, jokia teisės norma neįpareigoja Pirmosios instancijos teismo apribojimą atlikti taip, kaip siūlo *SiSi-Werke*, taigi jo priimtame sprendime nėra jokios teisės klaidos.

B — *Maišelių formų apibūdinimas kaip „pagrindinių formų" (pirmojo pagrindo antroji dalis)*

34. VRDT teisingai pažymi, kad asmuo, jau įpratęs prie tam tikros prekės konkrečios rūšies pakuotės, pirmą kartą pamatęs tokios pat rūšies pakuotę naudojamą kitai prekei, pamanys, kad tai yra tik pakuotės forma, o ne tos kitos prekės kilmės nuoroda. Todėl būtų neteisinga vertinti vartotojų suvokimą atsižvelgiant tik į pakuotes, naudojamas paraiškoje įregistruoti nurodytai prekių kategorijai.

37. Apeliantė taip pat teigia, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, pavadindamas ginčijamų maišelių formas „pagrindinėmis geometrinėmis formomis", nes *SiSi-Werke* yra vienintelė bendrovė, pateikusi juos į Europos vaisių sulčių rinką, taigi šių formų pakuotė negali būti laikoma tipine tokios rūšies gėrimo pakuote. Ji mano, kad nagrinėjamų formų skiriamojo požymio neigimas, paremtas tuo, kad jos įprastai naudojamos prekiaujant vaisių sultimis, nėra pateisinamas ir todėl Pirmosios instancijos teismas atsisakė jas įregistruoti remdamasis Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktu, visuomenės intereso apsaugos sumetimais, nors jis kyla ne iš šio punkto, o iš 7 straipsnio 1 dalies c punkto.

35. Apeliantės priekaištas dėl apribojimo erdvėje taip pat yra nepagrįstas, nes, jei apsiribojimas Bendrijos teritorija yra tinkamas kalbant apie Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punkte numatyto santykinio atmetimo pagrindo pasekmes, siekiant įvertinti, ar yra galimybė supainioti du prekių ženklus, tai, priešingai, jis nepateisinamas tuo atveju, kai reikia įvertinti abstraktų žymens skiriamąjį požymį.

38. Šis priekaištas tiek, kiek jis susijęs su sprendimo 46 ir kituose punktuose pateiktais teiginiais dėl nagrinėjamų formų ir jų savybių, yra nepriimtinas, nes juo kišamasi į

apeliaciniam skundui nepriskiriamą sritį, tai yra, įrodymų tyrimą, kuri neleidžiama Teisingumo Teisme apeliacinio skundo atveju, nes šis aspektas visiškai nesusijęs su specialiu teismo sprendimų apskundimo procesu.

39. Net jei darytume prielaidą, kad, kaip teigia *SiSi-Werke*, Pirmosios instancijos teismas atsisako pripažinti prašomų įregistruoti formų skiriamąjį požymį dėl to, kad jos gali būti dažnai naudojamos vaisių sultims, reikalavimas netampa pagrįstesnis, nes šis teiginys, pateiktas sprendimo 41 punkte *in fine*, ginčija šį skiriamąjį požymį ne dėl neįprasto visuomenės intereso, kaip numatyta Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkte [15]. Iš tiesų atidžiai perskaičius sprendimą galima pastebėti, kad jo taikymo sritis įgyja visai kitokį aspektą.

40. Iš tiesų šis teiginys yra paremtas argumentu, kuriuo siekiama pateisinti pasirinktą objektyvų kontekstą skiriamajam požymiui įvertinti, tai yra, kad kadangi žymuo yra įprastai naudojamas kaip skystų maisto produktų pakuotė, jam nebūdingas būtinas išskirtinumas, kad vartotojas galėtų jį suvokti kaip konkrečios komercinės kilmės nuorodą

15 — Reikia priminti, kad visuomenės interesas skiriasi atsižvelgiant į tai, koks absoliutus atmetimo pagrindas yra taikomas (2004 m. balandžio 29 d. Sprendimas *Henkel prieš VRDT* (C-456/01 P ir C-457/01 P, Rink. p. I-5089, 45 ir 46 punktai), ir kad reglamento 7 straipsnio 1 dalies b punktas negali būti aiškinamas kaip draudžiantis registruoti prekių ženklus, kurie gali būti bendrai naudojami prekyboje atitinkamoms prekėms ar paslaugoms žymėti; tačiau ši taisyklė yra taikytina tos pačios nuostatos c punktui (2004 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *SAT.1 prieš VRDT*, C-329/02 P, Rink. p. I-8317, 36 punktas).

(42 punktas). Be to, ši problema yra susijusi su kitu apeliacinio skundo pagrindu, kuriame analizuojamas klausimas, ar prašomi įregistruoti prekių ženklai pakankamai skiriasi nuo paprasčiausio pastatomojo vaisių sulčių maišelio dizaino.

41. Todėl Pirmosios instancijos teismo atsisakymas pripažinti skiriamąjį požymį yra paremtas ne konkurentų interesais, siekiant išvengti kai kurių formų monopolizavimo, o ginčijamų pakuočių įprastiniu naudojimu rinkoje, siekiant pabrėžti sunkumus, su kuriais susiduria vartotojas identifikuojant šias pakuotes kaip tam tikrų konkrečių prekių išraišką. Taigi pirmojo pagrindo antroji dalis taip pat turi būti atmesta.

C — *Tariamai griežtesni reikalavimai lyginant erdvinius prekių ženklus (antrojo pagrindo pirmoji dalis)*

42. *SiSi-Werke* mano, kad erdvinių prekių ženklams, kuriuos sudaro prekės pakuotė, Pirmosios instancijos teismas nustato labai griežtus skiriamojo požymio reikalavimus, o dvimačių prekių ženklų atveju gali būti

įregistruoti žymenys, kurie nedaug skiriasi nuo paprastų geometrinių figūrų. Apeliantės teigimu, nepareikšdamas nuomonės šiuo klausimu, Pirmosios instancijos teismas pažeidė Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktą.

43. Šis priekaištas taip pat turi būti atmestas. Nors, kaip jau minėjau, prekių ženklo skiriamasis požymis turi būti vertinamas pagal tokius pat kriterijus, kad ir koks būtų jo pobūdis, vis dėlto, atsižvelgiant į ypatingą jo pobūdį ir esant ypatingų žymenų, pavyzdžiui, erdvinių, įvertinimas bus sudėtingesnis (šios išvados 29 ir 30 punktai) [16], nes, tai jau irgi minėjau, paprasti vartotojai nėra įpratę preziumuoti jiems siūlomos prekės kilmės remdamiesi jos forma ir nesant jokių grafinių ar žodinių elementų.

44. Šiomis aplinkybėmis, kuo forma, kurią prašoma įregistruoti, yra panašesnė į nagrinėjamos prekės formą, tuo labiau silpnėja jos skiriamasis požymis [17]. Skysčio pakuotė yra jo vaizdo išraiška, todėl pakuotės dizainas neturėtų sudaryti prekių ženklo, suvokiant, kad paprastų įprasto dizaino variantų nepakanka, jog jam būtų galima priskirti skiriamąjį požymį, pažymint, kad vartotojas turi atskirti prekę neatlikdamas analizės ar palyginimo ir nesutelkdamas ypatingo dėmesio [18].

45. Šiame kontekste pageidautina remtis patirtimi ir empiriniais principais, kad būtų galima palyginti rinkoje esančias formas ir pakuotes ta prasme, jog vienos iš jų atsiradimas prekyboje yra tinkamas kriterijus jos skiriamajam požymiui nustatyti [19], nes jos paplitimo laipsnis gali paveikti vartotojų pastabumą, kuris, kalbant apie šios rūšies prekių ženklus, ypač tuos, kurie yra susiję su kasdienio vartojimo prekėmis, kurios savo išvaizda labai nedaug skiriasi nuo panašių prekių, nėra ypač didelis [20]. Šioje situacijoje pirkėjas labiau orientuojasi į etiketes, o ne formas [21]. Lygiai taip pat naudinga išanalizuoti įprastai naudojamas pakuotes ar kai kurias pagrindines formas, tačiau tai reiškia, kad šios rūšies prekių ženklams taikomi ne griežtesni reikalavimai, o įsigilinama į jų ypatybes.

16 — P. Ströbele. „Absolute Eintragungshindernisse im Markenrecht, Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht", 2001, p. 665, pažymi, kad nėra jokio teisinio pagrindo taisyklėms, nustatančioms erdvinio pobūdžio prekių ir pakuočių skiriamąjį požymį, pakeisti.

17 — Minėto sprendimo *Mag Instrument prieš VRDT* 31 ir 32 punktai.

18 — Ten pat, 32 punktas.

19 — F. Pollaud-Dulian. „Les marques tridimensionnelles en droit communautaire", *Revue de jurisprudence de droit des affaires*, Nr. 8-9, 2003, p. 712, ir N. Hetzelt. „Dreidimensionale Marken – Freihaltebedürftigkeit, Unterscheidungskraft und Schutzumfang", Kelnas, 2004, p. 146.

20 — N. Hetzelt, *op. cit.*, minėtas ankstesnėje išnašoje, p. 141.

21 — P. Ströbele. „Absolute Eintragungshindernisse im Markenrecht, Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht" 2001, *op. cit.*, p. 666, ir N. Hetzelt, *op. cit.*, p. 146.

46. Sprendime atliktas patikrinimas atitinka pirmiau išdėstytas taisykles, nes jame yra nurodyta, kad ginčijami maišeliai paprastai yra naudojami skystiems maisto produktams apskritai, tarp jų ir tokiems gėrimams kaip antai vaisių sultys, todėl paprastas vartotojas negali suvokti pakuotės kaip prekės komercinės kilmės nuorodos. Be to, apeliantės siūlomas dizainas atitinka bendrą tokios rūšies pakuočių vaizdą, kuriame yra nereikšmingų elementų, kurių atitinkama visuomenė neįsimintų. Po to Pirmosios instancijos teismas nagrinėja tris sudedamąsias dalis, kurios apima vizualiai suvokiamus skirtumus: pagrindines maišelių formas (stačiakampė, ovali, trikampė), įgaubimus šone ir metalinę apdailą, kurias iš pradžių analizuoja atskirai, o vėliau – kartu [22] (41, 42 ir 46–52 punktai).

47. Taigi Pirmosios instancijos teismas rėmėsi tinkamais informacijos šaltiniais, kurie, vertinant objektyviai, neleidžia abejoti dėl pasirinktų metodų teisėtumo. Jis atsižvelgė į tam tikrus veiksnius, pavyzdžiui, prekių klasę ir dizaino sudėtingumą, kurie atitinka pirmiau išdėstytus kriterijus. Taigi šiuo požiūriu priimto sprendimo nereikia peržiūrėti. Vadinasi, apeliantės priekaištas turi būti atmestas.

22 — 1997 m. lapkričio 11 d. Sprendime *SABEL* (C-251/95, Rink. p. I-6191, 23 punktas) Teisingumo Teismas, lygindamas du prekių ženklus, norėdamas patikrinti, ar jie turi įregistruoti neleidžiančių panašumų, vadovavosi panašiu metodu ir rėmėsi bendru prekių ženklo vaizdu, atsižvelgdamas į jo skiriamuosius ir dominuojančius požymius.

48. Galiausiai jis turi būti atmestas dėl to, kad, jei galima laikyti, jog šis priekaištas yra susijęs su minėtuose punktuose atliktu faktinių aplinkybių įvertinimu, kaip jau minėjau, apeliacinio skundo pobūdis neleidžia peržiūrėti pirmojoje instancijoje nustatytų faktinių aplinkybių.

D — *Argumentų nebuvimas (antrojo pagrindo antroji dalis)*

49. Apeliantė teigia, kad VRDT bei kai kurios nacionalinės įstaigos įregistravo prekių ženklus, kurie panašūs į nagrinėjamus prekių ženklus, to paties prekybos sektoriaus prekėms. Iš to darytina išvada, kad šiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismas ir VRDT privalėjo pagrįsti, kodėl šie prekių ženklai negali atlikti savo esminės funkcijos šios rūšies intelektinės nuosavybės atžvilgiu.

50. Atsižvelgiant į tai, ar panašūs žymenys buvo anksčiau įregistruoti nacionalinėje sistemoje, ar Bendrijoje, šis pagrindas vertinamas skirtingai.

51. Pirmuoju atveju galima numanyti, kad sprendimas išplaukia iš daugelį kartų minėto sprendimo *Henkel* 63 ir 64 punktų, kuriame Teisingumo Teismas konstatavo, kad prekių

ženklo įregistravimas tam tikroms prekėms vienoje valstybėje narėje nereiškia, kad kitoje valstybėje tokioms pat ar panašioms prekėms bus įregistruotas tapatus ar panašus žymuo ar bus atsisakyta jį įregistruoti.

52. Kaip pažymėjau išvadoje minėtoje byloje (24 punktas), ši pasekmė, grindžiama nacionalinių sistemų, kurioms neprivaloma pasiekti to paties rezultato, institucinio ryšio trūkumu[23], galioja ir tuomet, kai VRDT užmezga ryšį su nacionaline įstaiga. Vadinasi, valstybių narių vidaus sistemoje priimti sprendimai nėra privalomi Alikantėje.

53. Registruojant prekių ženklą laikomasi specialių taisyklių, kurios taikomos tam tikromis konkrečiomis aplinkybėmis, todėl žymuo, galintis identifikuoti prekių ženklą tam tikroje teritorijoje, kitoje erdvėje tokios funkcijos gali nebeatlikti.

54. Toks atsakymas yra pateiktas skundžiamo sprendimo 56 punkte, kuriame Pirmosios instancijos teismas pažymi, kad valstybėse narėse taikoma praktika „yra tik elementai, kurie nėra lemiami ir į kuriuos tik gali būti atsižvelgta siekiant įregistruoti Bendrijos prekių ženklą“. Jis priduria, kad „Apeliacinė taryba <...> tinkamai atsižvelgė į šiuos įregistravimo atvejus nacionaliniu lygiu, pažymėdama, kad jie negali pakeisti jos įvertinimo“. Taigi konstatuotina, kad, pirma, VRDT teisėtai galėjo nukrypti nuo ankstesnio įregistravimo užsienyje ir neprivalėjo to pateisinti, ir, antra, Pirmosios instancijos teismas neužmiršo pagrįsti savo sprendimo.

55. Skundžiamo sprendimo 55 punkte Pirmosios instancijos teismas pateikia pakankamai pagrįstus argumentus dėl įregistravimo Alikantėje, pažymėdamas, kad, laikantis paties Pirmosios instancijos teismo praktikos, ankstesnis įregistravimas neįpareigoja VRDT, nes tai, ar žymenį galima įregistruoti, nustatoma remiantis atitinkamais teisės aktais ir neturi būti atsižvelgiama į ankstesnę Apeliacinės tarybos praktiką. Apeliantė išreiškė savo pritarimą šiuo aspektu.

56. Net jei šis atsakymas būtų laikomas nepakankamu, priekaištas neturi prasmės, nes įregistravimas, kuriuo *SiSi-Werke* remiasi

23 — Su išlyga, kad Direktyvos 89/104 dalinis suderinimo poveikis reikalauja aiškinti vidaus teisės aktus atsižvelgiant į šios Bendrijos teisės normos tekstą ir tikslą.

savo apeliaciniame skunde, buvo atliktas vėliau [24] nei buvo priimti skundžiami administraciniai sprendimai. Taigi VRDT neprivalomi tuo momentu neegzistavę aktai.

E — *Konkurentų interesas kaip sprendimo pagrindas (trečiasis pagrindas)*

57. *SiSi-Werke* priekaištauja dėl to, kad skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas taikė Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktą, atsižvelgdamas tik į konkurentų bendrąjį interesą, o neatsižvelgdamas į vartotojų interesą – kaip turėjo padaryti, ir užmiršo, jog apeliantė jau daugelį metų naudoja šią pakuotę ir neiškilo jokių sunkumų.

58. Šis priekaištas yra paremtas klaidinga skundžiamo sprendimo analize. Kartu skaitant 32 ir 54 punktus galima padaryti šiam teiginiui priešingą išvadą, nes pirmajame iš šių punktų yra pažymima, jog minėtas interesas pats savaime nėra nei atsisakymą įregistruoti prekių ženklą pateisinantis motyvas, nei pakankamas šio prekių ženklo skiriamojo požymio vertinimo kriterijus, o vėlesniuose punktuose konstatuojamas skiriamojo požymio nebuvimas (33–53 punktai). 54 punkte pabrėžiama, jog nuoroda Apeliacinės tarybos sprendime į pastatomųjų maišelių monopolizavimo pavojų grindžiama tuo, kad ji patvirtina, jog jų forma negali atlikti svarbiausios prekių ženklų funkcijos „atsižvelgiant į visuomenės interesą, pagrindžiantį absoliutų atsisakymo pagrindą, paremtą Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktu".

59. Taigi negalima teigti, kad Pirmosios instancijos teismas atsisakė pripažinti prašomų prekių ženklų savybę atskirti prekes ir kad jam rūpėjo tik konkurentai, nes sprendime daugiausia dėmesio skiriama tam, jog vartotojai negalės pasirinkti vaisių sulčių būdami tikri dėl jų kilmės, nes žymuo tinkamai nenurodo jų komercinės kilmės. Taigi būtent vartotojų interesas pateisina atsisakymą įregistruoti prekių ženklus, negalinčius atskirti prekių.

60. Atsižvelgiant į visa tai, kas buvo išdėstyta, paskutinis apeliacinio skundo pagrindas taip pat turi būti atmestas.

24 — 2002 m. balandžio 22 d. buvo pateiktos prekių ženklų Nr. 2662781 ir Nr. 2662765 paraiškos; jie buvo įregistruoti atitinkamai 2004 m. kovo 1 d. ir 19 dieną. Paskutinio prekių ženklo Nr. 2899078 paraiška buvo pateikta 2002 m. spalio 21 d.; jis buvo įregistruotas 2004 m. sausio 23 dieną.

V — Dėl bylinėjimosi išlaidų

61. Pagal Procedūros reglamento 122 straipsnį ir 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai turi būti nurodyta padengti bylinėjimosi išlaidas. Taigi jei apeliantės pareikšti pagrindai, kaip siūlau, būtų atmesti, reikėtų nurodyti jai padengti bylinėjimosi išlaidas.

VI — Išvada

62. Atsižvelgdamas į išdėstytus argumentus, siūlau Teisingumo Teismui atmesti *Deutsche SiSi-Werke GMBH & Co. Begriebs KG* pateiktą apeliacinį skundą, kuriuo buvo apskųstas 2004 m. sausio 28 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas byloje *Deutsche SiSi-Werke prieš VRDT* (T-146/02–T-153/02), ir priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.